

A módszertan születése

(ajánlás a Gyermekvédelmi Arcképcsarnokhoz)

A gyermekvédelem szakmai rendszere gyermekvédők egymásra következő nemzedékeinek tapasztalatát hagyományozza tovább.

Eltűnődöm néha azon, hogy a kodifikált, normává vált tudás – noha személytelen ismeretanyagnak tűnik – múltba vesző generációk tépelődésének, megoldáskeresésének, döntéseinek, cselekedeteinek a lenyomatát őrzi.

Egykor személyes, személyközi viszonyban született felismerés volt az, amiből mára szakmai rendszert alkotó érték, elv, logika és eljárás fakadt.

Eltűnődöm néha azon is, hogy a gyermeksorsok egyediségéhez mérten mit érhetünk el (meddig juthatunk) a szakmai rendszerbe illeszkedő személytelen tudással személyesség nélkül. A gyermekvédelem kiemelkedő képviselőit (ismerteket és névteleneket) egyaránt a nagyfokú személyesség különbözteti meg az átlagtól.

A Gyermekvédelmi Arcképcsarnok életmű-interjúiban megszólalók sokfélék, mégis közös bennük, hogy a növendékeikhez való viszonyukban a szeretetre nevelés példáit beszélik el.

A két legnehezebb dolog: megismerni önmagunkat és odafigyelni a másik emberre. Érdekes, hogy ezek többnyire együtt teljesülnek. Soha nem az az igazán fontos bennünk, amit más is tud rólunk, hanem az, amit csak mi ismerhetünk föl. Ehhez kell a másik figyelme. A legjobb gyermekvédelmi szakemberek így tudnak figyelni. A figyelem a szeretet első impulzusa.

Ezeket a filmeket nézve olykor azt érezzük, hogy – bár az interjúalanyok az életükről mesélnek – ránk is figyelnek a képernyőről...

Domszky András